

32339

LEON TOLSTOI

„PENTRU CE OAMENII
ÎNTREBUINȚEAZĂ NARCOTICE?”

Dr. LEGRAIN
Medic-șef, Paris

RAPORT

PREZENTAT LA

CONGRESUL XVI INTERNAȚIONAL
CONTRA ALCOOLISMULUI

LAUSANNE (ELVEȚIA), AUGUST 1921

Traduceri de :
AURELIAN IONESCU
Inginer, București

BUCUREȘTI

„NAȚIONALĂ”, Jean Ionescu & Co.
1, Str. Bursei, 1

PREȚUL 5 LEL.

34141

LEON TOLSTOI

1954

„PENTRU CE OAMENII
ÎNTREBUINȚEAZĂ NARCOTICE?”

Dr. LEGRAIN

Medic-șef, Paris

RAPORT

PREZENTAT LA

**CONGRESUL XVI INTERNAȚIONAL
CONTRA ALCOOLISMULUI**

LAUSANNE (ELVEȚIA), AUGUST 1921

Traduceri de:
AURELIAN IONESCU
Inginer, București

50806

BUCUREȘTI

TIP. „NAȚIONALĂ” JEAN IONESCU & Co.

1, Str. Bursei, Nò. 1

D

7340: 1353.

32339

PENTRU CE OAMENII
INTREBUINȚEAZA NARCOTICE ?

DE

LEON TOLSTOI

Traducere de AURELIAN IONESCU.

Cum se poate explica faptul, că oamenii întrebuințează substanțe narcotice, precum : țuică, vin, bere, hașiș, opium, tutun și altele mai puțin cunoscute, ca : eterul, morfina și alte substanțe volatile de acelaș fel ? Cum începe oare această practică, pentru ce a progresat așa de repede și continuă să progreseze la toate popoarele sălbatice și civilizate ? Cum se face că acolo unde nu există nici țuică, nici vin nici bere, găsim opium, hașiș etc.... și pentru ce se fumează pretutindeni ?

Pentru ce oamenii caută să-și amorțească simțurile ?

Intrebați pe acela care bea vin cum a început și pentru ce continuă să bea, el va răspunde : „E plăcut și toată lumea bea“. Va mai răspunde poate : „Mă întărește, mă înveselește“. Unii din oameni, cari nu și-au dat nici odată osteneala să cugete dacă fac bine sau rău bând vin, mai pot adăoga că vinul e bun pentru sănătate și că dă putere, ceia ce o lume știe că e o absurditate.

Intrebați pe un fumător cum s'a deprins să fumeze și pentru ce fumează, el va răspunde : „Ca să omor timpul și ... toată lumea fumează“.

Fără îndoială vei căpăta aceleași răspunsuri dela aceia cari întrebuintează opium, hașiș, morfină, etc. : „ca să omor timpul ; să mă veselesc ; toată lumea face la fel“.

Dar să vedem, ar fi iertat să-ți trosnești degetele, să flueri, să fredonezi cântece, să cânți cu flautul sau să te preocupi cu alte ocupațiuni mai serioase „ca să omori timpul, ca să te distrezi sau să fii ca toată lumea“ ; astea cel puțin nu vatămă sănătatea, nu strică nimic, nu faci rău în mod vizibil, nici ție însuși, nici altora. Dar ca să produci tutun, vin, hașiș și opium ai ne-

voie de milioane de pogoane de pământ agricol (de multe ori la o populațiune care n'are de ajuns pământ de hrană) pentru cultura tutunului, macului, cânepii, viței de vie și a cerealelor pentru spirit.

Afară de aceasta, întrebuințarea acestor produse rele cauzează în mod evident mari nenorociri și omoară mai mulți oameni decât războiul și boalele contagioase împreună.

Toată lumea știe aceasta; deci nu poți spune că se întrebuințează aceste substanțe „ca să omori timpul“ ca să te distrezi sau pentru că așa face lumea. Trebuie să existe alt motiv aici.

Continuu și pretutindeni întâlnești oameni cari deși își iubesc copiii și sunt gata să facă pentru ei sacrificii foarte mari, dar cu toate astea cheltuiesc pe țuică, vin, bere, hașiș sau opium și mai ales pe tutun, bani cu cari și-ar putea hrăni copiii și chiar să-i scape de mizerie.

Evident, dacă un om, având să aleagă între nevoile și suferințele unei familii, pe care o iubeste și între abținerea dela narcotice, preferă prima alternativă, aceasta pentru că e împins de un motiv mai pu-

ternic decât considerația că „face ca toată lumea“ „sau fiindcă îi place“. De sigur nu face astfel „ca să omoare timpul“, cu atât mai puțin «ca să se distreze»: omul suferă o antrenare mai puternică.

Această cauză — pe care de multă vreme o cercetez, fie în diferitele lucrări asupra acestei cestiuni, fie observând pe ceilalți oameni, și chiar pe mine însumi, pe timpul când beam vin și fumam, — această cauză cred eu, este următoarea :

Observându-și propria viață un om poate să distingă în el două firi deosebite: una fizică și oarbă; alta spirituală, care vede.

Firea animală mănâncă, bea, se odihnește, doarme, se reproduce și funcționează ca o mașină continuă.

Firea spirituală, care vede, care este intim legată de firea animală, nu face nimic prin ea însăși, ci supraveghează activitatea firei animale: de acord cu ea, când aprobă această activitate, în divergență, când o dezaprobă.

Această fire observatoare poate fi comparată cu acul magnetic al unei busole, al cărei unul din extremități arată nordul și celălalt arată sudul: câtă vreme cele două

vârfuri arată direcțiunea lor proprie, acul rămâne ascuns în partea opacă a busolei, confundându-se cu linia neagră a direcției nordului din cutia busolei, dar unul din vârfuri apare îndată ce s'a modificat cât de puțin direcția.

În acelaș mod, firea văzătoare, spirituală a cărei manifestare noi o numim în mod comun: conștiință, arată cu unul din extremitățile sale binele și cu celălalt răul, și noi nu vedem apărând acul, care ne arată depărtarea de calea arătată de conștiință.

După cum navigatorul, știindu-se îndrumat pe o cale greșită, se oprește din vâslit, întoarce aburul sau strânge pânzele, până ce și-a modificat direcția sa conform cu arătările busolei, afară numai dacă nu și-a pierdut sau și-a uitat socoteala sau dreapta judecata, în acelaș mod, orice om dându-și seama de dualitatea activității sale animale și a conștiinței, va continua să lucreze conformându-și această activitate după cere-rile conștiinței, afară numai dacă n'ar căuta să și mascheze conștiința, când ea îi spune că se află pe drumul cel rău.

Orice viață animală, putem să spunem,

se rezumă în aceste două activități: sau a-ți conforma viața după indicațiunile conștiinței sau să le ascunzi ca să poți trăi mai departe în contra lor.

Unii urmează prima cale, alții pe a doua.

Ca să ajungi primul scop, nu e decât un mijloc: educațiunea morală, care consistă a se lumina pe sine însuși și a privi această lumină. Ca să ajungi pe cel de al doilea, adică a-ți adormi conștiința, sunt două mijloace: unul exterior, altul interior. Mijlocul exterior consistă în a te distra, neobservând indicațiunile conștiinței, cu felurite ocupațiuni variate; metoda internă consistă în însăși întunecarea conștiinței.

După cum un om poate în două moduri să nu vadă un obiect așezat în fața lui: sau să-și întoarcă privirea pe un alt obiect mai strălucitor, sau acoperindu-și vederea ochilor; tot astfel un om își poate ascunde indicațiunile conștiinței pe două căi: sau prin metoda externă, întorcându-și atenția spre ocupațiuni variate: griji, distracțiuni sau jocuri; sau prin metoda internă, întunecându-și însuși organul atenției.

Pentru oamenii cu simțul moral decăzut sau mărginit, ocupațiunile exterioare sunt

adesea cu totul suficiente ca să-i împiedice de a vedea indicațiunile conștiinței în greselile vieții lor. Dar pentru oamenii cu o morală superioară aceste mijloace nu sunt de ajuns.

Mijloacele exterioare nu distrug cu totul atențiunea dela noțiunea dezacordului dintre viața lor și cerințele conștiinței lor. Această noțiune îi jenează împiedicându-i de a trăi ca mai înainte; ei recurg atunci la metoda internă, mai demnă de încrederea lor, anume a-și ameți conștiința însăși otrăvindu-și creierul cu narcotice.

Atunci nu mai observi conștiința și pe de altă parte îți lipsește puterea de a-ți mai conforma viața cu cerințele ei. Diversiunile cari ar putea să distrugă atențiunea dela noțiunea acestui dezacord sunt insuficiente, sau sunt prea uzale, și atunci, ca să poată trăi împotriva arătărilor conștiinței la purtarea lor rea în viață, oamenii, otrăvindu-se provizoriu, împiedică să funcționeze organele cu ajutorul cărora se manifestă conștiința, întocmai cum un om și-ar astupa ochii ca să nu vadă înaintea lui, ceia ce nu-i convine.

II.

Așa dar nu de gust, plăcere sau distracție omul consumă pretutindeni hașiș, opium, vin, tutun, ci din dorința de a-și înăbuși revolta conștiinței.

Intr'o zi, trecând pe stradă pe dinaintea unor birjari, auzii pe unul din ei spunând: „Neapărat, ți-e rușine să faci așa, dacă nu ești beat“.

Când nu ești beat, ți-e rușine de lucruri cari ți se par foarte naturale când ai băut. În aceste cuvinte noi găsim cauza ascunsă care împinge pe oameni să recurgă la narcotice. S'a recurs la ele să scape de sentimentul de rușine care te cuprinde când ai lucrat în contra conștiinței sau ca să te așezi, anticipativ, într'o situație care să-ți permită a comite fapte pe cari ea le dezaprobă, dar la cari ne îndeamnă natura noastră animalică.

Un om cu sânge rece se va rușina să urmărească o prostituată, să fure, să omoare. Nici unul din aceste fapte nu va aduce rușine unui om beat, și iată pentru ce, când un om vrea să facă ceva contra conștiinței sale, recurge la narcotice.

Evidența lucrului se vede din următorul exemplu. — Un lucrător, care era în serviciul unei femei bătrâne din casa părinților mei, se încercă să o omoare. El povestea, că după ce îndepărtase pe o servitoare, care era amanta lui, sosise momentul de a-și executa planul, atunci voi să intre în camera ei de culcare înarmat cu un cuțit ; dar simți că fiind treaz nu poate să comită omorul proiectat.... „Când nu ești beat, ți-e rușine“

El se întoarse înapoi, bău două pahare mari de țuică pe cari le preparase dinainte, și atunci se simți în stare să comită crima și o făcu.

Așa se fac cea mai mare parte din crime : „Bea, ca să-ți păstrezi curajul“.

Majoritatea femeilor cari cad, sunt sub influența vinului. Oameni bețivi întrețin casele de toleranță. Se știe puterea vinului ca să înăbușe vocea conștiinței, și în mod intenționat spre acest fel de scopuri e întreprins.

Nu numai lumea ia narcotice pentru a-și adormi propria sa conștiință, dar (cunoscând efectele vinului) când vrei să pui pe altul să facă lucruri contra conștiinței lui, îi servești asemenea otrăvuri, amorțind astfel

și suprimând conștiința. În timp de război se îmbată regulat soldații înaintea unei lupte corp la corp. La asaltul dela Sebastopol, toți asaltatorii erau beți.

După cucerirea unei fortificații, se dă adesea ori ordinul de a-i îmbăta pe soldați pentru a-i îndemna să prade orașul și să măcelărească pe bătrâni și pe copii; ei fac atunci ceia ce te poți aștepta.

Fiecare din noi cunoaștem oameni cari au început să bea în urma vreunei remușcări de conștiință. Se poate observa că aceia cari duc o viață imorală sunt mai mult atrași de narcotice. Tâlharii, hoții, prostituatele nu pot să trăiască fără excitante amăgitoare.

Toată lumea știe că întrebuițarea substanțelor îmbătătoare este urmarea frământărilor conștiinței și că cheltuesc mult timp să și le amortească.

Fiecare știe de o potrivă că întrebuițarea acestor otrăvuri nimicește rațiunea: că un om beat e capabil de fapte la cari un om cu mintea trează nu s'ar gândi un singur moment; se știe toate acestea și, curios lucru! când întrebuițarea acestor substanțe nu conduce la fapte criminale, ca furturi,

ucideri, violuri și alte grozăvii ; când nu le consumi după înspăimântătoare crime, dar când sunt absorbite de oameni cu profesii onorabile și cari le consumă, nu în cantități mari de odată, ci mereu în doze cumpătate, nimeni nu conchide de aici că ele pot avea un efect nimicitor asupra conștiinței.

Se admite foarte ușor că paharul obișnuit de vodcă al Rusului înainte de masă, că un pahar mare de vin în timpul mesei, că absintul Francezului, că paharul de porto al Englezului, halba de bere a Germanului, sau doza moderată de opium a Chinezului, și pe deasupra tutunul care termină pe toate, sunt consumate din plăcere și n'au nici un efect asupra conștiinței.

Se admite că dacă, după o doză obișnuită de otravă, un om n'a făcut nici o crimă, nici un furt, nici un omor, ci se mulțumește cu faptele sale obișnuite rele și stupide, el le-a făcut din propriul său imbold și fără o excitație datorită otrăvii.

Se admite că, dacă unii oameni n'au comis nici o infracțiune contra legii, n'au nici o nevoie să-și amorțească conștiința, și că viața acelor cari întrebuințează narcotice este

normală și bună, și ar fi absolut aceeași dacă nu s'ar mai narcotiza.

Se admite că uzul constant al narcoticilor nu întunecă nici de cum conștiința.

Fiecare știe din experiență că materia creerului este întunecată de uzul vinului și al tutunului, că nu ai rușine de unele fapte, de cari ai roși dacă nu ai bea; că după orice turburare a conștiinței, cât de mică, ești îndemnat spre narcotice, și că sub influența lor, e greu să reflectezi asupra faptelor și asupra conduitei; se știe că uzul *constant* și *regulat* al narcoticelor produce aceleași efecte fiziologice ca și uzul lor *excesiv ocazional*; și totuși în contra oricărei considerațiuni, oameni cari fumează și beau cumpătat cred că fac uz de narcotice, nu ca să-și întunece conștiința, ci din simplu gust și plăcere.

Dar e de ajuns să ne gândim serios și fără părtinire asupra acestei chestiuni — fără a încerca să ne scuzăm — pentru a înțelege că:

1. Dacă întrebuințarea ocazională a narcoticilor în mari doze întunecă conștiința omului, uzul lor regulat trebuie să aibă un efect identic (întâi excitând, pe urmă tocind

activitatea cerebrală), de ar fi luate în doze mari sau în doze mici.

2. Toate narcoticile au proprietatea de a amorți conștiința și aceasta totdeauna fără excepție, de ar fi vorba de crime, de furturi, de violuri, de vorbe ce altfel n'ai fi vrut să le spui, de lucruri gândite sau simțite, ce altfel nu le-ai fi gândit sau simțit vreodată.

3. Toți hoții, pungășii, prostituatele au nevoie de narcotice ca să-și adoarmă conștiința, nevoia aceasta e aceeași pentru aceia cari comit fapte dezaprobrate de *propria* lor conștiință, chiar dacă acele fapte ar părea onorabile celorlalți oameni.

Intr'un cuvânt, e imposibil să nu înțelegem că întrebuințarea narcoticilor în cantități mari sau mici, în mod ocazional sau sistematic, în clasele cele mai înalte sau cele de jos ale societății, este datorită unei singure și aceleiași cauze : *nevoia de a înăbuși vocea rațiunii și a se face incapabil de a deosebi dezacordul dintre modul nostru de viață și motivele înalte ale conștiinței.*

Credeți că alterația cât de mică, de neobservată, care provine dintr'o intoxicație ușoară prin uzul *moderat* al vinului și al

tutunului, poate să producă urmări așa de importante ?

„Dacă un om fumează opium sau hașiș, sau bea vin până cade și își pierde simțirea, urmările pot fi de sigur foarte serioase; dar, pentru un om, faptul că e puțin sub influența vinului sau a tutunului, nu poate avea nici o urmare gravă“, iată ce spune de obicei lumea.

Lumea consideră că o beție ușoară, o amorțire provizorie a judecăței nu pot avea nici un rezultat supărător.

Dar aceasta revine la a afirma că poți să fărâmi un ceasornic svârlindu-l de o piatră, dar că nu s'ar strica de loc băgând în el un bob de nisip.

Amintiți-vă că munca importantă pentru om nu este aceia care o faci cu mâinile, cu picioarele, cu umerii, ci aceia produsă de „partea conștientă“.

Pentru a face ceva cu picioarele sau cu mâinile, trebuie mai întâi acțiunea cerebrală, această acțiune care determină toate faptele omenești.

Alterăriunile conștiinței sunt deci grave chiar sub o aparență blajină și chiar imperceptibilă.

Brullov ¹⁾ corecta într'o zi tema unui elev. Acesta, aruncându-și ochii pe tema corectată, zise :

„Maestre, n'ai făcut de cât o prea mică îndreptare, și totuși *schimbarea e foarte mare*.

Brullov răspunse : „Arta începe cu o mică retușare“.

Acest cuvânt este un adevăr evident și nu numai în materie de artă, dar chiar în viața noastră. Se poate spune că adevărata viață începe cu mica „retușare“, începe cu cele mai mici schimbări.

Adevărata viață nu este acela în care apar schimbări mari exterioare, cari fac pe oameni să se bată și să se ucidă ; ea se compune dintr'o serie de modificări înfinit de mici.

Raskolnikof își trăiește adevărata sa viață, nu când omoară pe bătrâna femeie sau pe sora ei. Când omoară pe bătrână și mai ales pe sora ei, el lucrează ca o mașină, împins de o forță irezistibilă, descărcând cartușul încărcat de multă vreme. Femeia

1. Brullov, celebru pictor rus. (1799—1859).

omorâtă, o altă persoană apare înaintea lui, toporul îl ținea în mână...»

Raskolnikof își trăia adevărata viață nu când întâlnește pe sora femeii, nici când intră în casa streinei cu scopul de a ucide, nici când luă toporul, nici când își ascunse sub mantă sfoara de care era legat toporul, ci atunci când, nici nu întâlnise pe vreună din acele bătrâne, nici gândind la viitoarele sale victime, nici chiar dându-și seama dacă e permis unui om de a suprima pe altul chiar inutil și rău făcător, întâlnit pe sofa în camera sa, chibzuind dacă ar trebui să trăiască la Petersburg sau nu, dacă ar trebui să primească bani dela mama lui sau nu și chiar alte chestiuni cu totul străine sărmanei bătrâne. Atunci—în această „regiune“, cu totul independentă, de activitatea animalică—chestiunea de a ști, dacă trebuia sau nu să comită crima, a fost rezolvată. Și nu a fost atunci, când aștepta cu toporul în mână, după prima crimă, ci în momentul în care, înainte de a executa, sta să delibereze; când conștiința lui era activă și în ea se operau mici, foarte mici alterări. Tocmai în clipa când ai mai multă nevoie să vezi clar, un pahar de vin sau o țigară au puterea

să împiedice o soluțiune, sau să o întârzieze, sau să înăbușe vocea conștiinței și să croiască o hotărâre, conformă plăcerilor josnice și animalice ale firei noastre, cum a fost cazul lui Raskolnikof.

Mici, foarte mici alterațiuni—dar din cari rezultă cele mai mari, cele mai îngrozitoare urmări. Dintr'o hotărâre și un început de faptă pot rezulta o mulțime de schimbări materiale : case, averi, vieți omenești ruinate nimic mai grav nu poate rezulta de cât din conștiința unui om. Conștiinței i s'a dat rolul de a fixa limitele faptelor posibile.

Astfel din cele mai mici alterări ale conștiinței pot rezulta consecințe fără sfârșit și de o extraordinară importanță.

Nu trebuie să credem că ceia ce am spus are ceva legătură cu chestiunea liberului arbitru și a determinismului. Discuțiunea acestei chestiuni este zadarnică în această materie. Fără a elucida chestiunea dacă un om poate să facă ceia ce vrea (chestiune rău pusă după părerea mea), spun numai atât : îndată ce activitatea omenească poate fi condiționată de alterațiuni infinitezimale ale conștiinței, noi avem datorita (admițând sau nu liberul arbitru) să dăm o

atențiune particulară cauzelor acestor infime alterațiuni, după cum trebuie să fim atenți la gradul de apreciere care se va face despre ele. Suntem datori să încercăm din toate puterile noastre să ne așezăm, noi și ceilalți în condițiuni cari nu vor turbura claritatea și delicatețea gândirei atât de necesare muncii corecte a conștiinței. În acelaș mod nu trebuie să lucrăm în sens contrar turburând opera conștiinței prin întrebuințarea narcoticelor.

Căci omul, ființă spirituală ca și animală poate fi îndemnat de cauze cari lucrează asupra naturei sale spirituale, sau asupra naturei sale animale, după cum un ceasornic poate fi mânat de acele sale sau de propriul său resort. Și, după cum este de preferat să regulăm mișcarea unui ceasornic cu ajutorul mecanismului său interior, de asemenea un om este mai bine regulat prin mecanismul conștiinței. După cum într'un ceasornic se cuvine să dai o îngrijire specială la partea sa principală a mecanismului său interior, de asemenea la un om, trebuie să dăm o specială atențiune purității, limpezimei conștiinței, care este cel mai bun motor al omului în între-

gime. Orice îndoială nu e posibilă, toată lumea o admite. Din nenorocire se simte trebuința a se înșela pe sine însuși, oamenii se simt preocupați să *pară* lor înșiși că fac binele, decât să-l facă în *realitate*; în acest scop se întrebuițează substanțe capabile să turbure lucrarea conștiinței.

IV.

Se bea deci, nu în mod accidental, nu din prostie, nici pentru a se înflăcăra, nici pentru că e plăcut, ci în scopul de a-și înăbuși în sine vocea conștiinței. Se vede cât de teribile îi sunt urmările! Gândiți-vă în adevăr la ceia ce ar fi un lucru sau o construcțiune ridicată de cineva, care nu s'ar servi nici de firul cu plumb pentru a verifica verticalitatea zidurilor, nici de echerul just pentru a face colțuri exacte, ci s'ar servi numai de o riglă flexibilă, îndoindu-se după toate asperitățile zidurilor și un echer fals care s'ar potrivi la orice fel de unghiuri, ascuțite sau obtuse.

Astfel este exact ceia ce se petrece în viața omenească, prin auto-narcotizare. Astfel dar, nu viața se acordează două con-

știință, ci conștiința se pune de acord cu viața.

Și ceia ce se petrece cu un individ, se produce cu umanitatea întreagă, care este un complex de indivizi.

Pentru a înțelege deplina însemnătate a urmărilor acestei nimiciri a conștiinței, fiecare să evoace stările de spirit prin care a trecut la fiecare perioadă a vieții sale. Fiecare va constata că la fiecare din aceste perioade, el a fost în grea cumpănă cu unele chestiuni morale de a căror soluțiune atârnă fericirea vieții sale. Pentru soluțiunea fiecărei din aceste chestiuni, îi trebuie o mare forță de atenție.

Însă concentrarea de atenție este o muncă. În orice muncă există un moment, mai ales la început, când efortul pare dificil și penibil și când slăbiciunea noastră omească ne inspiră dorința de a o părăsi.

Munca fizică pare la început penibilă, dar munca cerebrală pare mai penibilă. Cum spune Lessing: „Ești îndemnat să încetezi a munci în momentul în care gândirea începe să fie greoaie“, și tocmai atunci, voi adăoga eu, gândirea începe să fie profitabilă. Un om simte că unele ho-

tărîri cer o muncă — adesea penibilă — și dorește să se scape.

Dacă n'ar exista nici un mijloc de a-și amorți facultățile, el n'ar mai putea să-și gonească din spirit aceste chestiuni cari îl preocupă și ar fi silit să le rezolve.

Dar știe că există mijloace de a eluda aceste chestiuni ori de câte ori se prezintă, și se servește de ele.

Îndată ce soluțiunea lor începe a-l turbura, el recurge la aceste mijloace, și scapă de obsesiunea care-l supără. Spiritul său încetează atunci de a reclama o soluțiune supărătoare, și atunci chestiunile rămân nerezolvate până la reîntoarcerea luminei în creierul său.

Dar îndată ce această lumină reapare, se reproduce acelaș fapt, lumina începe iar a se întuneca, astfel că omul va rămânea luni de zile, ani, adeseaori toată viața, înaintea aceloraș chestiuni, fără a se sili să le rezolve.

Și tocmai pe această soluțiune a chestiunilor morale se bazează toată funcționarea vieții intelectuale.

În general, omul lucrează ca și cum, căutând o perlă prețioasă în fundul unei

ape mocirloase unde nu vrea să între, el ar turbura apa aceasta ori de câteori, ea liniștindu-se, s'ar limpezi.

Câți oameni continuă a se narcotiza toată viața lor și stau nemișcați înaintea aceluiaș orizont și totuși neprimind o singură dată ideia orizontului obscur, contrar logicei. La fiecare dată când lumina începe a licări ei stau mereu în dosul aceluiaș zid, care le astupă lumina de zece sau douăzeci de ani, zid pe care nu-l pot străbate, pentru că și-au tocit vârful ascuțit al gândirei, singura care putea să facă aceasta.

Să analizăm faptele noastre pe timpul când beam și fumam, să cercetăm conduita altor persoane în aceleași condițiuni, și vom constata o linie de demarcare foarte clară între aceia cari uzează de narcotice și aceia cari s'au liberat de ele. Cu cât un om uzează mai mult de aceste otrăvuri, cu atâta este mai puțin sensibil.

V.

Teribile, după cum ni sunt descrise, sunt urmările opiului și a hașișului asupra indivizilor; teribile, după cum le cunoaștem, sunt urmările alcoolului pentru băutorii *fla-*

granti: dar incomparabil mai teribile pentru societatea întreagă sunt urmările lucrului considerat ca mai puțin vătămător: *uzul moderat al spirtoaselor, vinului, berei și al tutunului, uz pe care-l fac majoritatea oamenilor și mai ales acei cari aparțin claselor zise culte.*

Aceste urmări trebuie de sigur să fie teribile, admițând acest fapt și trebuie să-l admitem că funcțiile înalte ale societății: funcțiunile politice, oficiale, științifice, literare, artistice sunt exercitate, în majoritate, de oameni cari duc o viață anormală, de oameni subjugați de alcool.

Se crede în mod general că un om, care ca toți cei de seama lui din clasele zise „nobile“, ia băuturi alcoolice, mâncând, mai rar între dejunuri, este în timpul orelor de lucru, într'o stare perfect normală și bine echilibrată.

Este o eroare absolută.

Un om care a băut o sticlă de vin, sau un păhărel de rachiu, sau două pahare de bere *eri*, este astăzi într'o stare de somnolență și de depresiune care vine în mod necesar după excitare; el este deci într'o

stare de prostrațiune mentală, pe care o mărește fumând.

Un om care fumează de obicei și bea cumpătat, va avea nevoie, pentru a-și pune creierul într'o condițiune normală, să stea cel puțin o săptămână și mai mult, să nu întrebuințeze vin sau tutun. — Dar asta nu se întâmplă cam niciodată.

Mulți fac o întrebare.

Pentru ce unii oameni cari nici nu beau, nici nu fumează, sunt adesea de un nivel moral incomparabil de inferior, altora cari beau și fumează? Pentru ce oamenii cari beau și fumează manifestă adesea mari calități intelectuale și morale?

Răspund : mai întâi, nu știu la ce înălțime s'ar fi ridicat acei cari beau și fumează, dacă n'ar fi băut și n'ar fi fumat. Și al doilea, din faptul că unii oameni fac acțiuni nobile și morale, cu tot efectul vătămător al narcoticelor, putem ușor să conchidem că ei ar fi făcut lucruri și mai frumoase, dacă nu s'ar fi intoxicat.

E foarte probabil, cum observa un amic, că lucrările lui Kant n'ar fi fost scrise într'un stil așa de baroc și așa de rău, dacă autorul lor n'ar fi fumat atât.

În sfârșit, cu cât nivelul moral și mintal al unui om e mai jos, cu atât mai puțin percepe dezacordul dintre conștiința sa și faptele sale, și prin urmare, simte mai puțin nevoia de a se narcotiza; pe de altă parte, pentru acelaș motiv, naturile cele mai sensibile, — acelea cari simt imediat și patologic, — percep dar dezacordul dintre conștiința și faptele lor, se deprind cu narcotice și pier din cauza lor.

Aproape toate evenimentele omenești au cauza lor în lipsa de cumpătare ale conducătorilor sau a poporului.

Nu luați aceasta ca o exagerare. Ruina, și mai ales imbecilitatea existențelor noastre este datorită stărei de intoxicație în care trăim.

Nu trebuie să fie cineva beat ca să facă ceia ce observăm în jurul nostru — dela construirea turnului Eiffel până la supunerea la serviciul militar ?

Fără nici o nevoie s'a format o societate, s'a strâns un capital; oameni lucrează, socotesc, fac planuri; milioane de zile de lucru și mii de tone de fier se cheltuesc pentru a construi un turn; și milioane de oameni consideră ca o datorie să se urce, să răsufle

un minut, și apoi să se coboare! Iar construcțiunea și vizitarea acestui turn nu-ți provoacă altă idee de cât dorința și ideea de a construi în alte părți alte turnuri și mai înalte!

Așa ar lucra niște oameni cu sânge rece?

Să luăm alt caz. Toate popoarele europene au fost ocupate timp de mai multe decenii să afle cele mai bune mijloace de a omorî oameni și a învăța un cât mai mare număr posibil de tineri îndată ce ating vârsta cuvenită, cum se ucide.

Toată lumea știe că nu ne așteptăm la nici o invazie de barbari; că aceste preparative sunt făcute pentru națiunile civilizate și creștine ca să se ucidă unele pe altele.

Toată lumea știe că aceasta e urât, penibil, neplăcut, ruinător, imoral, nelegiuit și nerațional — totuși fiecare continuă să se pregătească la omorul mutual, unii fac combinațiuni politice ca să decidă care, și cu anume cari aliași, este pregătit să omoare pe altul; alții conduc pe acei cari i-au învățat să omoare și alții se supun — contra voinței lor, contra conștiinței lor, contra rațiunii lor — la aceste pregătiri de omor!

Oameni limpezi ar putea să facă asemenea lucruri ?

Numai băutorii, vecinic sub slăpânirea alcoolului, pot să facă și pot să primească a trăi în această groaznică stare de dezacord între viața și conștiința lor, stare în care trăesc astăzi, în toate felurile și în toate împrejurările, membrii Societății actuale.

Niciodată oamenii n'au trăit în atât de evidentă contradicție între conștiința lor și faptele lor.

Omenirea astăzi este cu totul înămolită. Există un fel de cauză exterioară care o împiedică să trăiască normal și de acord cu judecata. Și cauza — dacă nu este singura, este cel puțin principala — este starea fizică de abrutizare, la care, prin vin și tutun, marea majoritate a oamenilor Societății noastre, se îndreptează ei singuri.

Emanciparea din acest teribil rău va fi o epocă în viața omenirii, și această epocă pare foarte apropiată.

Răul este cunoscut. Ideile noastre asupra substanțelor narcotice s'au modificat. Popoarele au înțeles marele pericol ce vine din partea lor și încep să le îndepărteze.

Această schimbare aproape inapreciabilă

va îndemna cu toate acestea inevitabil pe oameni să fie mai atenți cu sfaturile conștiinței lor și deci să-și pună viața lor în acord cu concepțiile lor.

Lucrul acesta pare chiar că a început. Și, ca în totdeauna, mișcarea începe de la clasele ridicate după ce clasele de jos au fost bântuite de rău.

N. T. Prevederile marelui Tolstoi s'au realizat; Dela 1 Ianuarie 1919 Statele Unite ale Americi au adoptat definitiv proibițiunea desăvârșită a alcoolului. De anul trecut au ordonat proibițiunea : Canada și Mexico.

În Europa : Finlanda și Islanda au aceiași proibițiune. Suedia, Norvegia și Anglita sunt foarte apropiate. Omenirea merge spre mai bine !

DELA CONGRESUL
DIN
LAUSANNE (ELVEȚIA), AUGUST 1921.

Raportul D-lui DR. LEGRAIN, delegatul Franței,
medic șef. Villejuif (Seine)

Doamnelor și domnilor,

Ora este foarte înaintată. Nu mai e nevoie să vă atrag atenția, că pentru a trata în fond o chestiune de ordin economic, care trebuie să distrugă vechi apucături economice universale, ar fi prea puțin o jumătate de oră.

Ați primit în mâinile d-v concluziunile principale ale raportului meu ; mă voi abține deci de a le desvolta aici. Imi voi permite totuși să desvolt, dacă binevoiți, în câteva minute, bazele esențiale ale concepției mele, concepție care, de altfel, nu are nimic al meu personal, care nu e nici nouă, dar pe care abstenenții, antialcoolicii

ca și alcoolicii, au uitat o din nenorocire de multe secole.

Astăzi problema alcoolică se pune pe baze noi. Ar fi nedrept să spun că în anii trecuți, acțiunea morală, acțiunea culturală, acțiunea legislativă au fost zadarnice. Cu toate acestea dacă se consideră pe de o parte importanța ce s'a dat acestei acțiuni morale și mișcării legislative și pe de altă parte mersul crescând al consumării alcoolului în lume, nu ai fi cumva ispitit să declari că acțiunea individuală sau acțiunea colectivă a fost până acum neputincioasă și nu ai avea dreptul, într'o oarecare măsură, să spui că noi, antialcoolicii, suntem în faliment ?

Din fericire evenimente noi au venit să hotărască că acțiunea individuală și acțiunea morală rămâneau în definitiv lucrul cel mai bun, căci mai ales în Statele Unite unde mișcarea proibiționistă a realizat un succes considerabil, putem să spunem solemn că acea mișcare fericită se datorește tocmai acelor puteri morale. Ceia ce a lipsit până atunci a fost acțiunea comună legislativă și politică. Din ce cauză ? Pentru că pe măsură ce acțiunea aceasta pătrundea

în masele poporului, se vedeau răsărind în toate țările interesele coalizate și născând noi trebuințe. Se poate spune că există un vecinic antagonism între necesitățile morale ale populațiilor, necesitățile fiziologice, necesitățile financiare ale oamenilor lacomi de câștig, lacomi de avere și ale guvernelor cari își susțin bugetele lor pe consumarea alcoolului. Există un antagonism de ordin economic pe care nimeni nu-l poate nega și contra căruia trebuie să ne ridicăm astăzi într'un mod destul de serios și cât se poate de metodic. Iată pentru ce la acțiunea morală, precum și la cea legislativă, e nevoie să adăogăm astăzi cu țarie argumentul și acțiunea economică, chiar numai de a rezolva opunerile și obiecțiunile venite din partea comerțului, a guvernelor însăși cari nu sunt dușmanii noștri de cât pe măsură ce combatem uzul alcoolului și nu numai abuzul.

Însă împrejurări recente au venit să pue problema tocmai pe terenul economic. Marea reformă proibiționistă americană care nu este în definitiv de cât afirmarea unei mari voințe populare, nu este pe de altă parte de cât unul din actele mișcării proibiționiste

universale cari s'a manifestat în bătrâna Islandă, în Filanda și încetul cu încetul se organizează în țările scandinavice, pentru a străbate apoi succesiv și progresiv la celelalte națiuni, ceea ce ne face să sperăm ca într'un viitor nedeterminat, dar fără îndoială apropiat, mișcarea proibizionistă va cuceri lumea întreagă. Dacă se consideră importanța acestei mișcări proibizioniste, suntem nevoiți să constatăm că un număr considerabil de națiuni cari erau interesate în traficul internațional și în importul băuturilor alcoolice se găsesc astăzi strașnic stingherite. Franța, Spania, Portugalia, Grecia, toate țările cari făceau comerț cu Statele-Unite astăzi sunt absolut împiedicate, pentru că noul amendament al Constituției Americane interzice importarea, consumul și comerțul cu băuturi alcoolice. O situație cu totul nouă, care a provocat în toate țările cu viticultură, o furtună de protestări.

Știți de altfel că există o organizație contra-proibizionistă internațională.

Negreșit noi abstenenții, antialcolicii suntem uniți, dar trebuie să mărturisim că suntem foarte slabi față de capitalul-alcool care inundă acum lumea întreagă. Deci dacă ar fi posibil

să constituim un capital contra-alcoolic în fața capitalului alcoolic, am fi poate în mai bună stare să luptăm pe terenul economic, național și internațional.

30806
Însă, e necesar să amintim bazele esențiale ale acestei probleme economice. Nu vreau să merg prea departe în istoria alcoolismului, în dezvoltarea sa, dar trebuie să amintesc că nu numai în lumea consumatorilor, dar chiar în rândurile noastre, în lumea antialcoolicilor moderați, se aude circulând foarte des acest vechiu argument că băuturile zise naturale, băuturile fermentate nu ar fi vătămătoare, dacă nu faci abuz, pentru că sunt băuturi naturale.

Tocmai aici, Doamnelor și Domnilor, există eroarea seculară. Se poate spune că în aceasta, stă importanța problemei alcoolismului care s'a dezvoltat printre popoare tocmai pe baza acestei erori fundamentale și a acestor prejudecăți primitive.

Trebuie să se știe și trebuie să proclamăm și să răspândim din ce în ce mai mult acest adevăr științific, astăzi demonstrat fără nici o contestație, că fermentarea nu este un fenomen natural, ci un fenomen accidental. Vinul, mărul, fructele nu fermentează de

cât în virtutea unui accident, pe care avem posibilitatea să-l oprim când vrem, accident care nu era cunoscut înaintea jumătății secolului 19-lea, înaintea descoperirii lui *Pasteur*. De atunci știm că fermentarea e un accident și că ceia e natural e numai mustul dulce al merelor, al strugurilor, al tuturor fructelor dulci răspândite așa de abundent în natură.

Fermentarea, care pare naturală, nu e decât un accident. Ea depinde de un mic microb, de un infinit mic răspândit ca un parazit pe pelița fructelor și așteptând prima ocaziune să consume zahărul conținut în mustul cel dulce și să fabrice alcool, care nu e deci altceva decât un produs secundar, un produs fabricat. Dacă vrem, putem foarte ușor să sterilizăm fructele și mustul natural și cu modul acesta să păstrăm acest must de fructe indefinit la adăpostul oricărei fermentări. Așa dar, vom păstra mustul zaharat cu toate calitățile sale naturale, cu toate proprietățile sale fiziologice și alimentare, cari sunt distruse prin fermentare. În adevăr, când fermentația accidentală a distrus zahărul, ea a distrus o materie alimentară de prima necesitate. Zahărul este

alimentul cei mai indispensabil pentru specia omenească și acest zahăr distrus este transformat în *otravă*. Prin urmare un aliment natural excelent devine o otravă, grație unui artificiu, grație unui accident pe care noi nu l-am bănuțit atâtea secole, dar pe care putem să-l cunoaștem astăzi. Avem deci dreptul să deducem — vom face poate o teorie nouă și cam originală — că alcoolismul este o boală parazitară pe aceeași treaptă cu tuberculoza sau sifilisul ca și celelalte boli și că avem posibilitatea nu încă de a o distruge, dar cel puțin de a o combate ca pe orice boală parazitară.

În adevăr, Doamnelor și Domnilor, presupuneți cu gândul că în secolele trecute această noțiune a parazitismului alcoolului ar fi fost cunoscută și că economiștii sau fiziologii ar fi propus sterilizarea mustului.

Noi nu am fi avut astăzi această plagă groaznică a alcoolismului care invadează lumea din ce în ce și duce întreaga omenire la peire. În definitiv, acțiunea logică contra alcoolismului se ivește imediat în minte și se clarifică : îndată ce știm că alcoolismul este o boală parazitară, e de-

ajuns să distrugem parazitul pentru a suprima alcoolismul.

Nu există nimic natural în producerea alcoolului, ca și în supurațiune. Știți foarte bine, Doamnelor și Domnilor, că în secolele trecute era moda să se considere supurația rănilor ca o împrejurare fericită (?). Erau chiar medici-chirurghi cari, luându-se după opiniunea științifică atunci crezută ca legitimă, întrețineau această supurație, pe care noi o combatem astăzi cu ultima energie. Astăzi, pentru chirurg este o dogmă, un principiu, e o chestiune gravă de conștiință de a nu vedea niciodată apărând supurațiunea în rănilor pe cari le tratează; e tocmai contrariul de ceia ce se petrecea acum 30 sau 40 de ani. Cum a venit această noțiune? Ea a sosit în ziua când am aflat precis că supurațiunea depinde de un infinit mic, de un microb, de un parazit al rănilor noastre și ca în loc să fie folositor acestor răni, el era din contră vătămător. Rezultatul a fost foarte simplu. Medicii chirurghi cari sunt mai pricepuși în această materie decât în chestiunea temperanței, au conchis imediat că parazitul trebuie suprimat și odată cu el supurațiunea.

Inchipuși-vă, Doamnelor și Domnilor, ce s'ar fi petrecut în acest război recent, cu milioanele de răniți, dacă supurațiunea n'ar fi fost oprită la rănilile soldaților. N'am fi pierdut numai milioane de oameni, ci zece milioane. Luptând contra fermentării rănililor, noi am salvat un număr considerabil de fii și frați ai noștri. Chestiunea se pune astăzi în acelaș mod, pentru supurarea viței, dacă mă pot exprima astfel în mod comparativ. În adevăr, nu e vorba decât de un simplu microb ale cărei secrețiuni: alcoolul, este așa de periculos pentru omenire încât a produs o *endemie* universală numită alcoolism. Această supurare a viței, supurarea fructelor, trebuie să dispară; trebuie să dispară după cum a dispărut supurarea rănililor. (*Aplause*).

Aceasta va fi cu adevărat o frumoasă și logică cucerire științifică.

Merg mai departe, Doamnelor și Domnilor. E greu de luptat contra boalelor parazitare, ca tuberculoza al cărei microb este răspândit pretutindeni și pe care-l respirăm fără să ne dăm seama. Noi nu putem să opunem voința noastră microbului boalelor venerice în sensul că avem posi-

bilitatea, dacă voim, să nu ne expunem molipsirii. Pentru alcoolism, nu avem nici o scuză pentru că știm unde este vinovatul acest infinit mic, acest parazit. Noi știm foarte bine că el nu va intra în noi, dacă nu avem voința de a-l absorbi; noi suntem stăpâni peste alcool; vom fi stăpâni și peste alcoolismul actual, dacă voim.

Și, Doamnelor și Domnilor, aici nu e vorba de o concepțiune pur idealistă. Fac în momentul acesta, numai știință adevărată și larg demonstrată. Depinde acum numai de oamenii de bună credință să aplice remediu mai întâi asupra lor înșiși. Abstenența individuală este consecința logică pentru cetățean și prohibițiunea mai mult sau mai puțin depărtată este consecința logică a acestei noi noțiuni științifice pentru totalitatea omenirii.

Nu e totul. Vreau să revin acum pe terenul pur economic. N'am nevoie să vă spun că de multe secole acest fiu denaturat al viței numit alcool și-a făcut isprăvile și a adus întru câțva corupțiunea omenirii. Astăzi se poate spune că imensa majoritate a ființelor omenești trăind în țările cu producțiune alcoolică se naște cu trebuința

ereditară — proporțional cu vechimea acestei eredități — de a înghite alcool.

Dogma alcoolului, produs natural și cu urmarea lui alcoolismul, se bazează pe un bloc formidabil și ereditar de prejudecăți cari au putere de lege și se luptă încă cu experiențele și cu bunul simț.

Este necesar pentru a ne da seama să rezumăm într'un cuvânt povestea molecule de zahăr dealungul generațiilor.

Se poate spune că prima moleculă de alcool este contimporană cu prima moleculă de zahăr pusă la dispoziția distrugătoare a fermentului parazit. Alcoolismul deci prinde rădăcini în trecutul cel mai depărtat și mai obscur al omenirii.

Dar el nu exista la început decât sub forma seducțiilor celor mai înșelătoare. Vorbind figurat alcoolofilia este fiica iluziunii.

Alcoolul nu este în realitate decât un amețitor și un narcotic.

Endemia se va răspândi prin molipsire, ar cazurile se vor împreuna.

Negreșit că boala are de luptat în mod natural cu mijloacele naturale de apărare

ce opun organismele vii cauzelor de intoxicare.

Dar trebuia să avem în vedere un puternic element de propagare care există în specie, acela denumit în zilele noastre de Profesorul Forel sub numele de *blastoforie*, element care ține cheia seriei întregi a fenomenelor ereditare înlănțuindu-se de la simpla transmisiune primitivă a obiceiurilor și gusturilor până la degenerarea definitivă, când posfele devin violente, impulsive.

Trei grade formează etapele suprapuse ale răului în decursul vremii :

1. Dorința, forma ereditară a imitațiunii sau alcoolofilia.
2. Trebuința sau alcoolomania.
3. Obsesiunea violentă sau alcoololatria.

Toate popoarele se grupează după împrejurări în una din aceste clase, dar mersul lor este vecinic acesta.

Astăzi răul prezintă un dublu aspect: el nu e numai o intoxicare, este o nebunie, o aberație mondială; este că, din an în an, omul desvôllându-și plăcerea sa bolnavă și-a pus geniul său la contribuție ca să-l explice, să-l justifice, și deci să-l întrețină și să-l răspândească, în loc de a-l combate.

Însă această corupțiune exercitându-se nu numai de două sau trei generațiuni, ci de secole a format în specia noastră un fel de trebuință înăscută de alcoolism, care face ca astăzi dintr'o foarte minimă cantitate de alcool să se desvolte în generațiile actuale un alcoolism precoce și intens.

Urmările acestei alcoolizări mondiale au fost groaznice din punct de vedere economic, ușor de constatat din câteva calcule. Industria și comerțul, coalizarea intereselor publice și particulare au devenit auxiliarele heredotoxiei alcoolice în curs de evoluție.

Opera finală a acestei endemii mondiale s'a tradus în afară de efectele sale directe cunoscute de toți ca consecințe morale, fizice, intelectuale etc. ale alcoolismului prin două fenomene :

1. O aberație economică ducând națiunile la pieire.

2. O aberație mintală colectivă pe baza căreia lumea adevărului științific este răsturnată. Alcoolul este proclamat aliment; vinul este proclamat antidotul alcoolului și nimeni nu primește să fie contrazis. Binefacerile alcoolului sunt o dogmă pe care se clădesc averi, pe care Statele își ba-

zează bugetele. Exploatarea alcoolului este la ordinea zilei printre afacerile cele mai importante și mai recomandabile : Isvor necesat de trafic internațional, isvor de apăsare a popoarelor mici și a oamenilor primitivi. *El este unul din monumentele de tiranie cele mai trainice și mai puțin bănuite.* (aplauze).

Tocmai pentru că am eșit din căile adevărate ale naturii, s'a produs această imensă nenorocire, căreia noi datorăm hecatombe de inteligențe, de averi și de vieți omenești.

Tocmai pentru că ne-am depărtat de adevăr, bugetele sunt greu apăstate de cheltuieli.

Domnilor și Doamnelor, știm că zahărul conținut în struguri și în toate fructele este o substanță alimentară nu numai de prima necesitate, dar și de o digestibilitate perfectă. Toți frugivorii și toți abstenenții, cărora le place zahărul, — și se poate pune ca definițiune și ca principiu, că zahărul place abstenenților — și iu că zahărul din alimente este digestiv instantaneu și trece imediat în organism unde este ars fără niciun accident pentru corp. Acest zahăr distrus și înlocuit de alcool, încetează de a mai fi un aliment.

Contrariu credinței generale, se poate proclama cu tărie că zahărul natural, fructele naturale, sunt dușmanii alcoolului. Omul sănătos închină spre zahăr. Alcoolicul îl evită ; dar alcoolicul vindecat revine la zahăr.

Mai mult, omenirea vindecată va trebui în mod logic să revină la zahăr, să împiedice fermentarea și să readucă zahărul la cinstea lui primitivă.

Zahărul va fi remediul alcoolului, boală endemică și căutarea lui este un indiciu de sănătate pentru individ.

A ne imagina rolul fiziologic al moleculei de zahăr în întreținerea vieții animale însemnează a vedea deodată eroarea și pierderile enorme suferite de omenire, care atâtea secole s'a sacrificat pentru a extrage o otravă.

Putem să ne facem o idee prin imaginație ce ar fi fost omenirea dacă ar fi luat din natură totul fără a denatura, dacă ar fi folosit nenumăratele ei resurse numai în profitul vieții și prin contrast viitorul unei omeniri capabile să se stăpânească.

Economiștii nu s'ar mai fi trudit să îngrămădească țifre fantastice arătând enorma risipă absurdă și funestă a materiilor ali-

mentare de primă necesitate, cari se înfundă, în fiecare an, în alambicuri sau în butoaie ca să-și piardă calitatea lor alimentară completă și să iasă sub formă de otravă.

Câteva țifre vor fi mai elocvente : Un kilogram de struguri conține 150 grame de zahăr direct asimilabil, degajând calorii. Un adult ar putea să-și procure kaloriile de care are nevoie zilnic din câteva Kilograme de struguri.

Distrus și transformat în alcool, acest zahăr nu mai este de cât o substanță calorigenă inutilă, pentru că e un pericol de moarte pentru o ființă viețuitoare.

Alimentul a devenit otravă.

Cercetările fiziologilor moderni au arătat că strugurii sunt o materie alimentară cu mult mai bogată de cum se bănuia. Sărurile multiple ce conține se complică cu fermenți naturali, *vitamine*, pentru cari Inginerul Monti a arătat folosul ce am avea pentru panificare în condițiuni foarte economice (92 până la 95% făină de pâine).

Mărul conține la Kilogram aproximativ 80 grame de zahăr, care, ca și acela din struguri, este distrus cu pagubă prin fermentare.

Se poate spune acelaș lucru de toate substanțele ternare zaharifere din cari industria își scoate alcoolul pe cale artificială. Cartoful, cerealele, cari sunt baza alimentară pentru sutimi de milioane de oameni sunt retrase din alimentație și transformate în alcool-otravă.

Unele sfece foarte bogate în zahăr se cultivă exclusiv numai în vederea alcoolului.

Socotiți în gând risipa formidabilă a tuturor acestor materii zaharate cari pier astăzi (cu drept cuvânt) în fermentare și distilare. Gândiți-vă la această distrugere care se face din timpuri imemorabile, de când alcoolul s'a născut din prima moleculă de zahăr. Milioane de tone de zahăr în fiecare an pier prin transformarea în alcool, care înlocuește o materie alimentară de prima necesitate nu numai la popoarele fericite sau cari se bucură de o viață efină, dar mai ales la popoarele cari suferă de foamete și de mizerie.

Avem noi dreptul, Doamnelor și Domnilor, astăzi să ne plângem de foametea și mizeria care ucide milioane de oameni, când noi stăruim în distilarea și fermentarea milioane de tone de materie zaharată atât

de indispensabile fraților noștri oameni cari mor de foame? (*Aplauze repetate*).

Un asemenea desfrâu este mai prejos de orice închipuire !

În 1910, Franța a produs prin artificii industriale 90% din alcoolul său, adică 2.153.074 hectolitri de alcool pur, extras numai din grâne și cereale.

În scopul acesta a sacrificat :

1) 141.393.800 Kgr. de materii făinoase (orz, secară, ovăz, porumb, etc.) de prima valoare pentru alimentație (100 Kgr. de făină dau în medie 130 Kgr. de pâine).

2) 202.171.200 kgr. de melasă conținând cam 45% zahăr cristalizabil. Ceia ce face 90.000.000 kgr. zahăr pierdut și care ar fi putut mări rația fiecăruia locuitor cu 2 $\frac{1}{2}$ kgr.

3) 18.714.817 chintale de sfeclă, cari au cam 12% zahăr. Risipa a atins deci țifra enormă de 236.000.000 kgr. zahăr, cu care consumația individuală s'ar fi putut majora cu 6 kgr.

Când alcoolul este scump și zahărul eflin, se comite aberațiunea până acolo în cât mari cantități de zahăr se trimet la distilerie, măbind astfel posibilitatea de otrăvire și de mizerie alimentară.

Toată această producțiune de alcool reprezintă o medie de 125.000.000 franci; la care trebuie să adăogăm toate beneficiile comerțului.

Putem să spunem că toată această producțiune trece parțial în consumație alimentară. Să evaluăm aceasta la jumătate spre a fi sub adevăr. Totuși risipa rămâne formidabilă.

În acelaș timp :

Rusia distruge anual în termen mediu 1.250.000 tone cereale pentru a fabrica 411.020.000 litrii alcool pur. Și astăzi această Rusie se plânge de foamete și în neprevăderea ei condamnabilă fabrică încă alcool cu cereale cu cari ar putea trăi o mare parte de populație. E o nebunie universală, o nebunie de distrugere asemănătoare războiului. (*Aplauze*).

Germania însăși care s'a plâns de atâtea ori de foame și lipsă, oare nu-și distruge ea anual o mare parte din producția ei de cartofi, care e baza ei proprie de alimentație, în alcool? În 1907, ea a nimicit prin distilare 35.000.000 chitale de cartofi pentru a fabrica numai alcool, nu este oare o nebunie?

Englittera aruncă în comerț 1.139.610 hl. de alcool.

Ungaria produce 1.053.000 hl. și Austria 1.447.000 hl.

Olanda scoate din cereale 404.352 hl. de otravă și Belgia 330.000 hl.

România fabrică 265.000 hl., Suedia 200.000; Danemarca 161.000; Norvegia 10.000.

Statele Unite, în 1910 au distrus recolte întregi ca să producă 2.968.000 hl. alcool.

Totalul producției medii de alcool industrial în principalele țări atinge în această epocă țifra fantastică de 18.412.735 hl. de alcool pur de 100°, din care 16.000.000 hl. aprox. Europa singură.

Aceste țifre nu privesc decât cerealele cari, nu mai am nevoie să reamintesc, sunt de primă necesitate în alimentația obicinuită. Secara, ovăzul, grâul, porumbul, nu sunt oare materii esențiale pentru pâine și nu mănâncă toate neamurile pâine ?

Ar trebui să adăogăm la această producțiune industrială aceia a alcoolurilor extrase prin distilarea musturilor, zaharuri naturale, lăsate în seama fermentării spontanee.

Astfel milioane de tone de fructe dulci prețioase, precum struguri, prune, smochine, cireși etc. sunt stricate prin fermentare și

nu servesc decât la producțiunea alcoolului, otravă mai periculoasă de cât cea fabricată direct de industrie. In adevăr, sub pretextul de a le conserva calități speciale de gust, cari sunt ca asemănătoare originii lor și făcând otrăvuri sau lichioruri de lux cu prețuri exagerate, se păzesc bine de a le degaja de numeroasele impurități ce conțin și cari sunt extra-toxice.

Cea mai mare parte din țările favorizate de natură în fructe risipesc o enormă cantitate, fără a se gândi măcar la conservarea lor, numai pentru a le înghiți pe gură sub formă de lichioruri sau de aperitive.

Fructul cel mai sacrificat din acest punct de vedere este evident: strugurul. Multe țări cu viticultură importantă (Spania, Franța, Italia) sunt mari producătoare de rachiuri naturale cu mare renume.

E deja o absurditate să extragi din fructe naturale o băutură fermentată. E mai scandalos încă să cultivi via în scopul exclusiv de a face rachiu. E tocmai cazul cunoscut al strugurilor renumiți din Charente, care a căpătat sub numele de coniac o reputație mondială și care a produs averi colosale bazate pe imbecilizarea aristocratică a bogașilor din toate țările.

Media anuală a tuturor acestor băuturi spirtoase exportate numai din Charente este de 232.284 hl. Provinciile Charente au 243.000 ha. de vie destinate numai pentru alcool. Media lor de producțiune în vin a fost de 2.000.000 hl. dela 1900—1910, după ce a atins în 1875 până la 14.000.000 hl.

Franța în 1901, distrugea milioane de tone de struguri sau fructe delicioase, ca să fabrice rachiuri. Nu e o adevărată nebunie? A transforma sucul natural al merelor și al strugurilor în alcool este o greșeală științifică și trebuie să o semnalăm ori unde o constatăm.

Să adăogăm producția anuală a alcoolului din drojdie sau tescovină care a atins în 1909 cantitatea de 128.227 hl. de alcool pur, aceia a rachiurilor de cidru și de pere, foarte renumite, de o enormă toxicitate, în 1910 cam 77.406 hl. alcool pur.

Să adăogăm producțiunea rachiurilor din fructe dulci (în afară de struguri) cari atingea în 1908 suma de 58.116 hl. rachiul de ienuper în 1909 producea 26.066 hl.

Să rezumăm aceste două șifre. În 1908, Franța pentru a produce 467.896 hl. de alcool zis natural de 100 grade a sacrificat strugurii și fructele. Calculând în struguri

această producțiune reprezintă o risipă de 7.065.125 kgr. struguri.

Franța apare aici ca unul din cele mai principale, dacă nu cel mai important centru de distrugere al substanțelor alimentare de primul ordin. Dar nu e singura.

În 1900, Germania distila 60.045 hl. de vin și producea în total 48.453 hl. alcool, zis natural.

Spania, la o medie de 600.000 hl. alcool ce produce, distruge 500.000 hl. de fructe și sucuri zaharate naturale. Ea distruge o mare parte din vinurile sale pentru a face rachiuri: 6.311.991 hl. de vin au fost distilate în 1909. Ea distilează în acelaș timp 142.000.000 kgr. de drojdii și alte reziduri.

Italia face și ea 200.000 hl. alcool în termen mediu, din care jumătate alcooluri zise naturale.

Cea mai mare parte din națiuni întrețin consumarea lor sub forma rachiurilor de lux cu ajutorul exportului țărilor producătoare de fructe din Europa. Și aceasta nu se mulțumește să-și sacrifice propriile sale fructe, ci mai distruge o mare parte din zahărul de origine colonială (trestie de zahăr, romuri, tafia etc.) pentru a spori valoarea alcoolului, care inundă lumea întreagă.

Dar această aberațiune industrială a oamenilor amețiți de narcoza alcoolică reiese și mai bine încă când se are în vedere cu ce avânt, ignoranță și lăcomie ei lasă să se altereze spontan prin fermentarea musturilor zaharate ale fructelor pe care le consumă sub numirea de băuturi fermentate.

Această aberațiune este așa de mare în cât nu vine nici unui producător în minte ideia de a apăra contra pericolului fermentării, alimente gustoase cari fac bucuria și sănătatea oamenilor normali. Industria băuturilor fermentate este baza primitivă a otrăvirii cu alcool a națiunilor. Sunt băuturile responsabile de desvoltarea seculară a alcoolismului.

Pentru a satisface această poftă bolnavicioasă, omul a inventat industria distilării și fabricării alcoolurilor zise artificiale.

Băutura fermentată este marele dușman al igienei alimentare normale, căci dacă alcoolul propriu zis se bucură în general de disprețul oamenilor luminați antialcoolici, nu e tot acelaș lucru cu băuturile fermentate cari, în marile țări producătoare de vin, de cidru și de bere, au fost decorate cu denumirea de băuturi igienice de autoritățile cari câștigă mult de pe urma lor.

Un mare număr de personalități importante, orientate greșit din argumente false economice și patriotice, sunt încă apărătorii băuturilor fermentate. Atitudinea lor nefastă încurajează pe unele națiuni să consume băuturi fermentate tocmai în scopul de a remedia alcoolismul, având pretenția de a vindeca un rău artificial printr'o metodă artificială. Primejdia unui asemenea îndemn este evidentă.

Experiența a proclamat acest adevăr în întregime, în cât în țările de Nord, precum în Statele Unite, problema alcoolismului a fost problema berei. În țările cu vin, această formulă își găsește aplicarea sa integrală: lupta antialcoolică va fi contra vinului sau nu va izbuti.

În 1911, Franța avea 1.594.414 Ha. de teren plantat cu vii și recolta 48.886.000 Hl. de vin a cărui valoare medie era 1.331.785.144 franci, adică 3% din sclul Franței producea vin. Capitalizând suprafața podgoriilor, am ajunge la o valoare aproximativă de 10 miliarde.

Trebue să adăogăm Algeria cu 139.288 Ha. plantate cu vii și cu 8.000.000 Hl. de vin.

Franța distruge de asemenea merele sale de o bogată valoare alimentară ca să fa-

brice cidru alcoolic în care alimentul dispare. Cantitatea recoltată în 1910 atingea 12.330.000 Hl. cu o valoare de 200.000.000 franci.

Germania în 1910, recoltă cam 800.000 Hl. vin.

Ungaria, 3.600.000 Hl. Italia nu știe să-și păstreze bogăția ei viticolă ; strugurii ei incomparabil, deliciul tuturor, sunt striviți și au produs în 1909 cam 41.398.000 Hl. vin.

Spania ar trebui să profite de podgoriile sale mărețe. Ea le risipea, în 1908, ca să facă 18.520.717 Hl. vin. Portugalia producea 2.250.000 ; Grecia : 2.600.000 ; România a depășit uneori : 4.000.000 ; vechia Serbie atingea : 500.000 ; Bulgaria : 850.000 ; Turcia 1.000.000 hl.

Mexicul produce 12.000 hl. ; Argentina 2.650.000 ; Brazilia cu 300.000 ha. plantate cu vii, 1910 producea : 2.400.000 hl. vin.

Pretutindeni nebunia distrugerii. Rămâi surprins în fața sacrificiilor fabuloase pe cari omenirea așa zisă cultă și civilizată le face anual pentru plăceri nesănătoase în detrimentul națiunilor cari mor de foame. Recolta mondială de vin atingea în 1910 cantitatea de 98.552.000 hl.

Pentru câștiguri necinstite cari nu îmbo-

gătesc de cât pe unii negustori, guvernele tolerează și chiar ocrotește industrii criminale.

Ele împing corupțiunea până la aservirea popoarelor primitive cărora, în disprețul ori cărei umanități sau civilizații, se vând băuturi îmbătătoare. Congo, Senegalul cumpără cu mai mult de un milion de franci alcoolul, distrugând în naivitatea lor, fructele dulci ce cresc pe pământul lor.

Asuprirea a luat forme politice și multe națiuni mici sunt în război economic cu națiunile mari lacome de a le impune pe cale comercială băuturile lor alcoolice, chiar dacă ele au adoptat o politică proibizionistă. În momentul acesta, grave conflicte internaționale s'au deschis din toate părțile cari ar dispărea printr'o considerare logică a trebuințelor naturale a națiunilor proibitioniste și a valorii alimentare a produselor dulci pentru cari ar fi bucurosi amatoarele.

Mai mult, unele națiuni asuprite sunt asupritoare la rândul lor când e vorba de națiuni mai mici; de pildă Suedia care a exterminat pe Laponi cu alcoolul său industrial.

Fizionomia politică și economică a istoriei contimporane ar trebui răsturnată cu totul pentru a ne întoarce la logică, bunul

simț și respectul legilor elementare ale igienei.

Conservarea produselor naturale ale unei bogății alimentare de mare preț, distruse cu furie pentru a face din ele otravă, ar avea ca dublu efect dispariția flagelului pe care omenirea îl condamnă încurajându-l și în acelaș timp recâștigarea bogățiilor incalculabile de cari consumatorii sănătoși ar profita îndată.

Avem dreptul să ne plângem de mizerie pe o planetă când milioane de interesați tind neapărat să răpească hrana de la gura omenirii și să întrețină erori seculare cu complicitatea binevoitoare a guvernelor pentru a o exploata mai bine? Nu există capitol în care omul să fie mai risipitor, mai inconștient ca acela al băuturilor.

Cred, Doamnelor și Domnildr, că v'am demonstrat de ajuns eroarea fundamentală, fenomenală, seculară, pe temeiul căreia alcoolismul a luat o dezvoltare mondială atât de groaznică.

Dați-mi voie să pun în balanța acestor considerațiuni de ordin economic, considerațiuni noi.

Nu e de ajuns să arăți răul, trebuie să-i găsești și leacul. Logica vi l'a arătat până

acum. Noi am putea singuri s'o facem și chiar am făcut-o în practica zilnică pentru că noi suntem toți abstinenți, nu întrebuițăm alcool. Până acum nu luam alcool, pe temeiul unei voinți, din motive de ordin moral; noi vom face aceasta de acum înainte din motive de ordin economic. Ne-luând alcool, noi restituim consumațiunii generale o oarecare cantitate de materi alimentare de primul ordin și de prima necesitate.

Este deci important ca propaganda noastră generală să se organizeze, căci reforma de îndeplinit este actuală și urgentă.

Ea este actuală, pentru că, dela progresele neașteptate ale mișcării proibiționiste care se generalizează în mod evident, mari perturbațiuni an venit să turbure viața comercială a marilor națiuni cari scoteau din alcool un mare profit.

Ea este urgentă, căci conflictele economice sunt iritante. Criza comerțului de alcool este mondială. Ea își scoate toată importanța din enormitatea capitalurilor angajate în acest comerț. *Ea este deci amenințătoare pentru pacea popoarelor.* Ar fi rușinos pentru abstinenți de a nu încerca o sforțare supremă pentru restabilirea pă-

cei universale. Alcoolul creiază bestia ome-
nească și predispune pe om la conflicte, dar
și tenacitatea intereselor alcoolice de apărât
ar duce cu siguranță la acelaș rezultat.

Trebue deci să generalizăm întrebuintarea
fructelor naturale și a siropurilor naturale.
Este o orientare cu totul nouă în acțiunea
antialcoolică pe care n'am cuvinte de ajuns
să o recomand tuturor abștinenților, tuturor
antialcoolicilor din lumea întregă.

Ne este imposibil să târâm pe brazda
noastră pe guverne, care au un imens in-
teres să întrețină alcoolismul moderat pen-
trucă scot din buzunarul băutorilor o mul-
țime de bani pentru a-și întreține propriile
lor bugete. E un val de lipsă totală de
calcul pozitiv din partea guvernelor, dar e
un fapt de care nu vă îndoiiți. Guvernele
trăiesc din alcoolism după cum trăesc din
tutun, din prostituție sau din jocuri de no-
roc. Noi trebue să evităm aceasta pe viitor,
nu numai din motive de ordin moral, ba
chiar și din motive de ordin financiar.

Dar un fapt capital domină astăzi această
importanță desbatere. Este demonstrat as-
tăzi că nu ar trebui să existe cel mai mic
antagonism între interesele cât mai bine

înfelese ale negustorilor actuali și acele-
ale abstenenților.

Pe când setea de alcool progresa într'un
mod spăimântător printre națiunile nepăsă-
toare, o mare fracțiune a omenirii muncea
pentru liberarea sa din robia alcoolică stră-
moșească și in mod paralel, gustul său
natural pentru delicioasele fructe ale pământului
smulse din ghiarele fermentării,
se desvolta.

Din acest dublu curent contradictoriu
trebuia să rezulte o transformare în ra-
porturile comerciale ale cererei și ofertei și
metamorfoza completă a industriei băuturilor.

In multe țări industria s'a ocupat cu
conservarea produselor dulci naturale și
această industrie se bucură de un avânt
legitim de vreo 30 de ani. Piața băuturilor
s'a îmbogățit cu o mulțime de mâncări ex-
celente, păstrând integritatea valorii alimen-
tare a sucurilor dulci, bine apreciată de
abstinenți, de cumpătați, de oameni cari
doresc o sănătate robustă.

Piața s'a îmbogățit încă cu o nouă va-
rietate de alimente nediferând de sus nu-
mitele băuturi decât prin consistența lor,
dar oferind pentru alimentarea zilnică avan-
taje economice considerabile.

A se nutri bogat cu o mică cheltuială, aceasta este formula nouă a abstenenților cari au învățat să se servească de sucurile fructelor sterilizate, pasteurizate, de musturi nefermentate, de vin și cidru fără alcool, miere de struguri, paste de fructe, etc.

Marea clientelă pierdută de negustorii de alcool reprezintă o mare clientelă regăsită de producătorii mai inteligenți cari au adoptat o atitudine chibzuită la răspântia unde traficul secular al băuturilor se află strașnic încolțit; pe de o parte este calea tradiției, a rutinei, aceia a alcoolului și a alcoolismului cu toate conflictele sale, precum și înfrângerea sigură care se prevede foarte clar în viitor.

Pe de altă parte, calea concesiunilor prin care industria nouă a băuturilor și a produselor dulci nefermentate va da satisfacție abstenenților fără a vătăma interesele producătorilor.

Pe această cale mulți producători în Franța mai ales se îndreaptă treptat astăzi, văzând că acolo este viitorul industriei lor. Ei au înțeles pe abstenenți și se poate spune că mulți din ei fac astăzi escortă abstenenților pe cari îi combăteau eri.

Elveția, unde ne găsim în acest moment,

este una din țări, trebuie s'o declarăm, care în această direcție, a dat cel mai bun exemplu. Se poate spune că de aproape 30 ani Elveția a intensificat pe cât s'a putut producțiunea vinurilor fără alcool și conservarea musturilor naturale. Dar astanu e de ajuns ; nu trebuie ca numai Elveția să producă ; trebuie ca lumea întreagă să înceapă a produce. Această consumație trebuie să se multiplice ; trebuie să angajăm pe toți antialcoolicii, pe toți cei cari se ocupă de această problemă, să consume fructe naturale și siropuri naturale.

Trebuie să orientăm instrucțiunea tinerimei în acest senz ; trebuie să creștem pe copiii noștri în această direcție ; trebuie, bine înțeles, să le dăm exemplul desăvârșit al abstenenței complete dela orice băutură alcoolică și mai ales dela băuturile fermentate asupra cărora domnește cea mai grozavă judecată adică cum că băuturile fermentate, fiind naturale (?), ar fi comestibile și folositoare.

Datoria abstenenților este clară. Ei trebuie să modifice metodele de luptă sau să le completeze orientându-le pe o cale naturală cari, de altfel toate, se vor întâlni în acelaș.

respect pentru alimentul sănătos și în acelaș
desgust pentru alcoolul-otravă.

Antialcoolismul a fost până acum distru-
gător : distrugător de erori, de prejudecăți,
distrugător și neutralizator în antagonisme
interesate sau rău voitoare, reparator al spăr-
turilor făcute de alcool, ajutoare morale,
ajutoare materiale.

Toate acestea au fost perfecte. Acestea
încă sunt perfecte și merită să fie continuate.

Dar, după fericita expresie a lui Daudé-
Bancel, antialcoolismul de mâine va fi con-
structiv. La acțiunea negativă de pură opoziție
trebuie să adăogăm acțiunea pozitivă. Ea și-a
găsit până acum forma sa de operă de pro-
tecțiune și refugiuri de prevedere, în crea-
rea sălilor de temperanță, a otelurilor, a
restaurantelor în cari fracțiunea sănătoasă și
binevoitoare a poporului se retrăgea în voe-
ca într'un lagăr departe de dușman.

Este insuficient, căci această metodă to-
tuși utilă n'a reușit să dezarmeze pe dușman,
care, din contra, n'a văzut în purtarea ab-
stinenților decât o concurență.

Metoda aceasta n'a dezarmat nici atât
puterile publice cari au păstrat un punct de
sprijin pe acest trafic de otravă, vai !, prin
intermediarul împrudent al moderațiilor, apă-

rători ai băuturilor fermentate. Poziția abstenenților în unele țări rămâne critică și amenințată.

Terenul de luptă cu industria integrală a băuturilor fermentate, dacă coordonarea efortului comun este bine înțeleasă și metodic regulată, este acela pe care fatal se vor întâlni mâine într'un amestec de interese în care toți militanții sunt solidari :

1. consumatorii ; 2. producătorii și negustorii ; 3. puterile publice ; 4. abstenenții, gata de luptă, cu misiunea de a împăca pe toți ceilalți dela început.

Pentru a reuși, abstenenții ar trebui să se angajeze să prefere, să vulgarizeze, să protejeze industriile de conservare a produselor naturale dulci ; să *instruiască* poporul în ceia ce privește întrebuințarea alimentară ce poate face din aceste produse, să constituie prin urmare clientela legitimă pentru noii negustori, să îmulțască debușeurile pentru comerțul, a cărui prosperitate trebuie — prin reflex — să favorizeze progresele abstenenții ;

să *multiplie* demersurile pe lângă puterile publice în fiecare țară, pe lângă reprezentanții poporului, pe lângă legislatori, în scopul de a-i convinge de imensa va-

loare economică, națională și mondială a industriei băuturilor fără alcool, de a lupta contra relei voinți sistematic întreținută fără motiv suficient din considerații politice ;

să lupte cu ultima energie contra dogmei nenorocite din unele țări, emanație pur oficială, adică că băuturile fermentate sunt igienice și că sunt cel mai bun leac contra alcoolismului ;

să multiplieze toate demersurile pentru a aduce toate grupele militante antialcoolice, temperanți sau abștinenți, să-și unifice doctrina lor sub acest raport, încât să stingă orice dublu înțeles îndărătul căruia amatorii de alcool se ascund în detrimentul adevărului și al programului ideilor ;

să provoace din partea puterilor publice un învățământ integral al igienei alimentare în care virtuțile economice ale băuturilor fără alcool vor fi puse în adevărată valoare ;

să sugereze guvernelor să accepte pe terenul tratărilor comerciale ofertele națiunilor proibiționiste, tinzând a substitui vinurile și produsele fără alcool în locul băuturilor alcoolice, stimulând astfel industria nouă a băuturilor naturale și imprimând în acelaș

timp tratatelor comerciale un caracter de toleranță și de pace;

să multiplice demersurile atît pe lângă guverne cât și pe lângă producătorii și negustorii interesați pentru a reuși ca să studieze de bună voie în mod aprofundat, științific, practic și experimental industria băuturilor fără alcool.

O astfel de metodă de lucru ar avea ca consecință imediată o orientare a sforțărilor tuturor și a atenției publice către reforma atît de scumpă abstenenților și de a potoli apoi de a neutraliza, opoziția seculară a dușmanilor cauzei noastre.

Este o lucrare de multă răbdare care se recomandă cu o mare perseverență, cu un spirit de metodă foarte sever. Dar succesul său este fatal pentru că are de partea sa bunul simț, economia, echilibrul moral și material al tuturor.

Pentru a ajunge la acest succes este recomandabil să se creeze în fiecare națiune :

1. Un consorțiu de societăți anti-alcoolice avînd de scop vulgarizarea și triumful noilor industrii ;

2. Un consorțiu în vederea reclamei și a vulgarizării tuturor firmelor producătoare de băuturi fără alcool. Grupele de temperanță

nu au nimic de pierdut dând sprijinul lor pe față unei asemenea întreprinderi căreia ei îi pot imprima o mare valoare morală ;

3. Fără a uita că traficul alcoolului este o putere internațională, este de recomandat ca traficul băuturilor fără alcool și produsele similare să fie și el favorizat, generalizat și consolidat pe cale internațională în dublul interes al consumatorilor și al producătorilor de bună credință.

Comitetul inter-european al Federației prohibiționiste Internaționale a pus deja la ordinea zilei crearea unui consorțiu internațional al intereselor tinzând la realizarea metodică și progresivă a industriei alimentare fără alcool pentru a veni în ajutorul mișcării mondiale antialcoolice.

(Aplauze repetate).

Lămuriri despre mișcarea antialcoolică din țară și străinătate, precum și despre întreaga chestiune a alcoolismului dă bucuros

București. Martie 1923.

Inginerul
Aurelian Ionescu.

PRINCIPII GENERALE IN LUPTA CONTRA ALCOOLISMULUI

1. Nu poți lupta în mod serios și cu succes contra alcoolismului, de cât fiind abstinent desăvârșit.
2. Băuturile alcoolice (vin, bere, țuică, rachiu, etc.) sunt vătămătoare pentru om sub orice formă, oricând și în orice cantitate. Folositoare niciodată, (afară de întrebuințările alcoolului în medicină și industrie).
3. Abstenenții consideră băuturile alcoolice ca cel mai mare obstacol pentru fericirea omului. Ei luptă și se sacrifică pentru binele omenirii.
4. Abstenenții nu doresc ruina podgoriilor, a industriei și comerțului cu băuturi alcoolice, ci transformarea treptată în industrii cu produse folositoare omenirii.
5. Abstenenți nu au scopuri politice, materiale sau religioase; ei vor înălțarea materială și morală a neamului din care fac parte, prin îndepărtarea lui dela băutura aducătoare de boală, rușine, mizerie moarte!
6. Abstenenții au izbutit să aducă fericirea în multe familii nenorocite prin cuvândul lor, credința lor și pilda frumoasă a vieții lor.
7. Milioanele de abstenenți din toate țările prin munca și sacrificiile lor au realizat prohibițiunea definitivă a alcoolului în Statele-Unite, Canada (America), în Islanda și Finlanda (Europa) și în curând sunt pe cale alte națiuni civilizate să le urmeze.

A. I.

